

Dag 546 – donderdag 26 juni

Personeelsfeest vandaag. En waar trekken we heen? Naar de plantentuin van Meise!

Wel vroeg uit de veren betekent het want om half negen vertrekt er reeds een bus aan het werk in Brussel Noord om ons naar Meise te brengen en mijn gewone trein komt maar iets na half negen in Brussel toe. Op goede dagen...

Omdat Lagun de laatste tijd wat moeilijk eet 's ochtends, beslis ik ook om zijn korreltjes mee te nemen in een kommetje en dat pas in Brussel op het werk zelf te geven. We hebben daar dan toch nog even tijd. En dat bleek een uitstekend plan te zijn. In de keuken op het werk wil Lagun niet eten maar in ons bureau duikt hij zonder aarzelen zijn kom in. Gewoontedieren toch.

We zetten met een gevulde maag en gelege darmen tijdig aan naar de plantentuin.

Gelukkig heeft Lagun zijn harnasje wel aan in plaats van zijn gewone halsband. Bij binnenkomst in het gigantische park, krijgen we een staand ontbijt op het gras aangeboden. Heerlijk. Maar... ik heb een tas warme thee in de ene hand, een croissant in de andere en de leiband van een platjasje rond mijn pols gewikkeld... en in het park blijken net hele families ganzen wakker te zijn geworden. Ze beginnen aan hun ochtendwandeling... voorbij onze neus... en daar gaat mijn thee. ;-))

Het eerste uur reageert Lagun best heftig op onze gevleugelde vrienden die echt overal zitten. "Duizenden ganzen en eenden zitten er in het park en daar zijn we trots op", vertelt onze gids me. Leuk... echt, geweldig...

Ik vrees dat dit het einde betekent van mijn rustige dagje maar Lagun zal me het tegendeel bewijzen. Hij heeft zijn dosis wel gehad tegen de middag en tegen de avond zouden er nog tien kuikens een loopwedstrijdje mogen houden voor zijn snoet, het zou hem niet meer kunnen deren. Het helpt natuurlijk wel dat we heel ver gewandeld hebben en dat het best wel warm is. "Het vet is van de soep" bij Lagun.

Tijdens de walking dinner in het park waag ik het er zelfs op om samen met Lagun aan de bar drie glazen wijn te halen voor mijn collega's. En ja, ook eentje voor mezelf... En zonder scherven! Ik heb bijna een staande ovatie gekregen. ☺

Een hele dag lang heeft Lagun in een prachtig park kunnen vertoeven, heeft hij vele wrijfjes gekregen, kunnen pootje baden in een grote vijver en heeft hij zelfs flessenwater te drinken gekregen van de obers. In de trein op weg naar huis heb ik hem niet gehoord. Zelfs niet het traditionele gejammer vanaf Gent.

Nog niet helemaal uitgerust strompelt hij slaapdrongen achter me aan op het perron in Landegem. Ik hoor een mama met haar dochter achter ons zeggen "ja da's een lieve hond die mensen helpt, zullen we die mevrouw eens vragen of we hem mogen aaien?" Waarop een volmondig JA volgde. Ik begin al te grabbelen naar een snoepje. Ik geef een kort woordje uitleg aan het meisje en als een echte pro die nooit anders heeft gedaan dan lieve maar niet zo zekere vierjarige meisjes leren wennen aan hondjes, pakt hij het snoepje zacht uit haar handje en geeft hij haar voorzichtig een zoen. Schitterend.

Iedereen is het er unaniem over eens vandaag: Lagun wordt een rustige lieve woef.

Thuis eet Lagun met smaak zijn kom leeg en zijgt hij neer op zijn nieuwe kussen. Klaar voor een lange slaap maar niks is minder waar schat. Sorry maar Frodo komt logeren...

Dag 547 – vrijdag 27 juni

Frodo huilt me wakker vandaag. Ik mag thuis werken en dacht lekker uit te slapen maar dat was mis gedacht.

Beneden tref ik twee wakkere woefies aan. Ik laat ze uit en in een mum van tijd is Lagun helemaal wit. Frodo ruift zo hard dat hij zijn witte haren overal achterlaat, voornamelijk op zijn bruine speelvriend.

Frodo krijgt vele nieuwe namen vandaag. Naast FrodoNeeen wordt het ook Frodo de blaffer. Voor alles blaft Frodo: voor aandacht, voor eten, wanneer ik naar een ander vertrek ga, wanneer hij speelt met Lagun... ik ben al blij dat Lagun dat gedrag niet overneemt. In tegendeel, mijn kleine assistent zet Frodo geregeld op zijn plaats heb ik de indruk.

Het gaat er vaak hevig aan toe tussen de twee en het liefst van al rollebollen ze rond mijn bureaustoel. Op een onbewaakt moment zit ik plots tien centimeter lager wanneer ze per ongeluk tegen de hefboom van mijn stoel botsen die de hoogte van mijn zitje regelt.

In de namiddag wordt het soms té. Ik stop Frodo buiten en Lagun gaat zich dankbaar leggen te knurren op zijn kussen binnen. Ons kleintje is uitgeput maar wil duidelijk niet afgeven wanneer zijn soortgenoot binnen is.

's Avonds moet ik nog even langs bij familie. Lagun merkt dat ik me klaar maak om weg te gaan en verschuilt zich alvast in de tuin. Hij is met geen stokken binnen te krijgen. Allicht uit schrik voor zijn harnasje. Ik maak van mijn hart een steen en sluit hem dan ook buiten met een kom water. Deur dicht, gordijn naar beneden en ik vertrek.

Wanneer ik twee uur later terug ben, hoef ik het geen twee keer te vragen aan Lagun om binnen te komen.

Ik ga nog een laatavondwandeling maken met de twee vriendjes samen. Wat een slecht idee... Lagun is het gewoon om links te lopen en ik wil Frodo rechts nemen maar dat kent onze grote lomperik duidelijk niet. Het moet nogal een zicht zijn, ik die om de haverklap struikel of achterom rond mijn as wordt getrokken over een labrador. Het wordt een korte wandeling.

Dag 548 - Zaterdag 28 juni

Lagun heeft deze nacht het laken dat ik over zijn bench hang om het wat knusser te maken voor hem, compleet verscheurd. Hij is allicht beginnen te pietsen aan een van de hoeken en heeft het laken door de tralies van zijn bench naar binnen getrokken. Zijn hele bench lijkt wel een ontplofte linnenkast. Waren we niet in een gezellige bui lieve schat? Ben je zo gefrustreerd op Frodo die in een mand mag slapen?

Vandaag krijgen jullie even pauze van mekaar. Lagun mag een hele dag mee met mij naar het Canisha-centrum en Frodo blijft thuis bij Bart. Ik moet de hele dag helpen in het centrum en heb de tijd niet om me te ontfermen over mijn kleine vriend maar hij heeft het best naar zijn zin met zijn

andere viervoetige collega's in de keuken. Althans dat dacht ik toch. Maar wanneer ik hem uiteindelijk in een van de pauzes ga zoeken, vertellen ze me dat de arme stakkerd heeft staan huilen en jammeren aan de deur telkens wanneer hij me hoorde. Ai.

Tijdens het middageten mogen hij en de vriendjes bij ons. Ze hebben mekaar precies al goed mee gemaakt want iedereen gaat er meteen bij liggen. Wanneer Lagun een half uurtje later opstaat en naar me toe wandelt, zien Gerrit en Wendy eindelijk ook eens die mankepoot waarover ik het al een paar keer had. Lagun trekt zijn linkerachterpoot volledig in en steunt er niet op! En toch lijkt hij geen pijn te hebben wanneer je aan zijn poot komt. Gerrits eerste gedachte is dat het toch iets fysieks moet zijn maar om zeker te zijn moet ik het in de gaten houden en zien of het ook zonder dat harnasje voorvalt. Een ding is zeker: Lagun vergeet zijn pijntje zodra ik met hem speel.

Dag 549 - Zondag 29 juni

Het is druilerig weer vandaag maar dat weerhoudt ons er niet van om een hele lange ochtendwandeling te maken. Het regent zachtjes maar de temperatuur is erg aangenaam. Frodo en Lagun zijn in hun nopjes. We zien onder andere paarden en koeien. De ene keer laat het Lagun Siberisch koud, de andere keer blaft hij opgewonden. Dat kan niet hé lieverd. Laat die beestjes maar voor wat ze zijn. Ik kan het grut gelukkig wel telkens snel kalmeren.

's Middags mag Lagun gaan spelen tijdens een spelklasje. Frodo heeft geen intakegesprek kunnen doen dus hij moet helaas vanaf de zijlijn toekijken.

Alle honden blijven wat vooraan aan de omheining cirkelen. Ze hebben er precies niet zoveel zin in. Maar al gauw zie ik de vermoedelijke reden. Helemaal achteraan op de speelweide staat een gigantische Doberman, althans hij maakt zich erg groot. Hij heeft een lange lijn om en een van de toezichhouders is aan het proberen om hem te introduceren in de groep. Iedereen is echter nogal onder de indruk zo te zien en niemand benadert de kanjer. Niemand behalve Lagun tenminste... tot mijn schrik zie ik de lieverd onbevreesd op de Doberman af stormen. Het brengt niet op om hem terug te roepen in zijn elan. Ik verman me en vertrouw op Lagun's communicatietalent – en vooral op die lange lijn. ;) Mijn schrik blijkt nergens voor nodig te zijn geweest: op een paar meter van de Doberman heeft Lagun al iets in de mot. Hij temporeert, maakt zich nog wat kleiner, zet zijn zachtste oogjes op en benadert de stoere kerel van opzij. Vijf seconden later zijn de twee aan het spelen. Pffff, ongelooflijk toch. Niemand van de andere deelnemers kan tijdens het klasje de Doberman benaderen zonder weggeblaft te worden maar Lagun is zijn dikke vriend.

Een echt geslaagd klasje wordt het echter niet voor Lagun. Ergens halfweg moet hij toch van iets zijn geschrokken. De lieverd komt plots op me afgerend, oren plat naar achteren getrokken en een verwilderde blik. Ik zie niet meteen een mogelijke oorzaak. Misschien heeft ie een prik gekregen van iets? Wat het ook was, Lagun herstelt zich niet meer en zodra ik de weide verlaat, staat hij te jammeren aan de omheining om er ook af te mogen.

's Avonds mag Lagun eindelijk naar de kapper. Het wordt zijn eerste kappersbeurt. Ik ben benieuwd. Maar niet voor lang. Op de tafel gaan staan: ok. Zich aan de poten laten betasten? Niet ok! Een schaar: niet ok! Plukken? Nog minder ok. Het wordt een ware strijd om Lagun rustig en op zijn plaats te houden. Gelukkig weet de kapster wel van aanpakken. En gelukkig werkt het trucje dat ik ooit voor Darko meekreeg van mijn dierenarts ook voor Lagun: een arm onder de hals door steken, woefie

dicht tegen je aantrekken en een lap vel uit zijn nek stevig vastpakken. Lagun wordt er ogenblikkelijk kalm van en laat zelfs heel gedwee zijn nageltjes knippen. Iets wat ik zelfs niet meer voor mogelijk had gehouden na zijn verzet tegen nog maar het borstelen.

Als beloning mag de versgekapte knapperd kennismaken met twee oude dametjes: twee Teckelteefjes. Het is de eerste keer dat hij zo een kleine oude hondjes ontmoet maar onze romeo doet het voortreffelijk; hij bedwingt zijn opwinding en snuffelt hen vriendelijk en rustig af.

Dag 550 - Maandag 30 juni

“Joepie”, de treinen staken vandaag! Nooit gedacht dat ik zoiets zou zeggen maar vandaag betekent de treinstaking ook dat ik mag thuis werken en dat ik een dagje extra krijg met mijn lieverd en Frodo.

Lagun mag vandaag opnieuw behandeld worden tegen teken. Zijn mooie pas getrimde lokken liggen al meteen overhoop wanneer ik het spul aanbreng. Ze krijgen er toch altijd een soort van hanenkam van is het niet? De haren in zijn nek gaan stijf rechtstaan in alle richtingen en zien er vettig uit.

Lagun is er precies wel van aangedaan, de rest van de dag is hij erg apathisch. Hij ligt maar wat te liggen. Misschien komt het door de recente ontworming en tekenbehandeling, misschien is hij Frodo beu, misschien wat vermoeid van het actieve weekend... wie zal het zeggen? Jij niet hé kleine man?

Dag 551 - Dinsdag 1 juli

Gisteravond is Frodos baasje zijn schat nog komen oppikken. De rust is wedergekeerd in huis maar toch word ik gewekt door Laguns zwanenzang. Het is de eerste ochtend in lang dat ik alleen thuis ben met het kleine grut. Waarom liet je me nou niet een beetje uitslapen?! Ik kan het wel denken hoor: de voorbije dagen had ik Lagun in zijn bench een stukje dentastix gegeven voor het slapen gaan. Meneertje is daar zo hard beginnen naar uit te kijken dat hij gisteravond niet de tijd nam om nog een plasje te maken. En dat zullen we nu geweten hebben natuurlijk.

Ik laat hem niet eerst uit in de tuin maar ga meteen een ochtendwandeling maken met hem en zijn gewone halsband. Dat lukt treffelijk. Hij houdt zijn grote boodschap in tot waar ik zeg dat hij mag – dus niet in die mooi aangelegde en onderhouden voortuintjes Lagun...

Ook de vogeltjes gaan al iets beter. Ik kan Lagun steeds afleiden en zo voorkomen dat hij erachteraan wil. Zal dat ooit helemaal verdwijnen? Zal hij ooit leren om rustig bij iemand te blijven en niet achter andere dieren aan te gaan? Kan een hond tegen zijn instinct in handelen?

Thuis ontbijt de lieverd heel flink. Hij eet met smaak. Het zag er even niet zo goed uit want zodra ik het bevel gaf dat hij mocht beginnen te eten, ging hij zich op zijn kussen nestelen. Maar de honger was blijkbaar toch groter dan de drang om te slapen.

Vandaag geen wolkje aan de lucht. Behalve binnen in huis dan. Daar hangen menig wolken... zwarte... van vliegen. Er zijn er onmogelijk veel vandaag! En Lagun wil ze allemaal pakken. Jeetje toch. De hele dag door moet ik ‘pas toucher’ herhalen. Uiteindelijk moet ik het grof geschut boven halen om mezelf interessanter te maken dan die vliegbeesten: zwanworstjes. Elke keer hij focust op een vlieg, vraag ik hem om me aan te kijken of tot bij mij te komen. Of het nu een spelletje wordt of niet voor de kleine jager, het maakt me niet uit. Zolang hij de vliegjes maar niet pakt – en dus later ook geen bijen of wespen of andere stekbeesten.

's Avonds gaan we slapen zonder dentastix in de bench. Even hoor ik wat protest van beneden maar lang duurt het niet.

Business back to normal.